

Пейо Яворов

В часа на синята мъгла

На моите внучета
Найден, Малинка и Ганка

Седа и гледам от прозореца: деца
играят във; – сега е утрината тяхна
и пролет грее на безгрижните лица.
Един ли цвят пред моите очи увяхна?
Седа и гледам: спомени придават гръд.
Неволно пита взор посоките далечи,
където се преплитат пътища, пътеки...
Що иде тук – и кой отива там, – отвъд
сребровъздушните стени на кръгозора?
Но кой ще назове честта и кой позора?
Деца, боя се зарад вас.

Извършва слънцето заклетия си ход
над вашите глави открити. То прижурия –
и облачен дими припламнал небосвод.
Аз зная що е пек, аз зная що е буря.
Отдавна вече бдя – пребродих своя ден...
Деца, седа и гледам с горестна усмивка.
И кой ще ми натякне моята почивка?
Но на прозореца завесата пред мен
да падне чакам аз. От молниите блясък
ще свети вам по пладне. Бурята навън
ще заглушава вашия безсмислен крясък.
А без видения ще бъде моя сън.

Разръфани и прашни, вечерния хлад
най-сетне ще ви лъхне. Морно меланхолни
чела ще наведете. Спомена нерад
ще пари – като въглен – на душите болни, –

като забита и прекършена стрела.
А медлено ще чезне вечерна позлата
на висоти, остали тайна за мечтата.
И ето в оня час на синята мъгла,
когато млъква шум и тишината стене,
при своите прозорци седнали без мощ,
спомнете си, деца, спомнете си за мене
и прошепнете – лека ноц!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набирание: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7137>]